

רייפמן: "הצו להעברת מנויות למנהל המיווד מסכן את חי"

לפי רייפמן, החיסיון על זהות הנאמנים שמחזיקים במנויות מגן על חייו מפני חלק מהנושאים



אלון רייפמן

צילום: יוסי צץ

לצייר כי בידיו 17 מיליון מנויות הרכבת, יתרת המניות המייחסת לו ניכשו על ידי אנשי מימון חזק זיקים אתן עבורה. אלא שלפענתו, בנאיים בראשיו, כי לממן הגנה העברת כל המניות למנהל המיווד תזהה תיצור מצב בו מנהל המיווד תזהה ובכךת שליטה בתכורה, וכל המ' יית עבר ל-25% מנויות החברה ייחפה למנויות רדומות. "משמעות הדבר היא נוק של عشرות מיליוני שקלים לקופת הרכנס ולנוסשים, והוא וחלק גדול מושא המניות והוא ייזגתו, נוק רומה למעדר וחייב שיפת החברה למאכט שליטה דר' סני נסח, באשר הגוש חוםם כיים ששתלטת עינית לפונ' בכ-10%".

עוד טען רייפמן כי שמעו האנו נוק לשוויה החברה ול קופת הרכנס, בגין מסור שגוי לצייר המ' שקיים בחו"ל כי הרוח היה מאחרי החברה אינו מאמין בה עוד.

למן חוכות אישים או אורח חיים בוגר. מעדער לוה כספים מא- נשים פרטיזים ונורמי מימון שנים המה' נאכרים בראשו, כי לממן הגנה על אלף עוברים ובעלי מנויות של חברה ציבורית המזינה במאכט שליטות".

עד לטעתן רייפמן, העברת המניות למנהל המיווד תגוזם לבך כי ייחשו לכל החיבור שנTEL על עצמו", נכת. אלא שנסיבות האממים' במאכט נסיע, שאינן תלויות ברייפמן, כך נטען, הוא נכנס לשדרו לככל', והוא מנסה בעת לשים אהויו ולהסביר את בלוא החובות לנושיו - "חוותות הגיטנים לפירעון תחוך ומוקדר".

בקביל לעדרו הייש רייפמן בקי' מהן ייעסוב ביצוע של החלטה. לטעתן רייפמן, מזיג עלי' עוז'ד שלומי תורג'מן ודורון למאכט שליטה אלים - "אותו מא' אף", בינוי לאויריה הציבורית שנוצרה, המעדער לא לוחה כספים ממקורות פילילים, בטח שלא כדי

עוד צורך להימנע מפגיעה בגוף של המuder'".

לטענת רייפמן, הוא אינו חREL ארבעה לפחות חובה נסיע שמה' המנכלה המיווד שמה' לנבי' סיון, עוז'ד אוטן אר, ביא לפס' בון חייו של רייפמן - כך פוען רייפמן, מייסד חברת אמלביון הנכחדת בלונדון, בשערו על הגז' שמי' המשפט העלוי בעניין על ידי בית דין אחורונה בעניין של תל איביב.

לדברי רייפמן, "העובדת כי המניות של המuder' מוחזקות באנטנות אצל נאמנים שוואות איננה ידועה היא שmagina על יי' של מעדער מפני חלק מהנושאים, שלא דוקא מאמנים בדרכי שיש' פט או במוחלט המיווד. ככל שייחס' מיקום המניות, יבגו אותם נשים כיצד יוכל להעבירן ולא יודה להם

מאת נורית רוט